

A Ferences Világi Rend előtt álló kihívások a mai Európában

Európa – egy földrész, ahol 50 ország vagy független állam található, amelynek a területe 10,2 millió km², népessége 740 millió fő, több, mint 100 beszélt nyelve van, és legalább három általánosan elterjedt ábécét használnak. Egy csodálatos, soknyelvű, változatos kultúrájú földrészen élünk, amely területét tekintve majdnem a legkisebb, de a legnagyobb változatosságot mutatja. Fő vallása a kereszténység, és ennek túlnyomó többsége, 76% vallja magát katolikusnak.

Jó reggelt kívánok, kedves testvérek, akik egész Európa különböző nemzeteiből érkeztek a Ferences Világi Rendnek és a Ferences Ifjúságnak erre a legelső, nagyon jelentős kongresszusára. Nagyon örülök ennek a lehetőségnek, hogy találkozhatunk, hogy megtudhatjuk, kik vagyunk, kik vagytok, hogy gondolatokat cseréljünk, együtt örvendezzünk, és megéljük a ferences közösségünket.

Megtiszteltetés számomra, hogy szólhatok hozzátok ezen a különleges napon, Európa védőszentjének, Szent Benedeknek az ünnepén.

Ez a korszak ugyanis, amelyben élünk, a maga sajátos kihívásaival a reményvesztés korszakának tűnik. Oly sok férfi és nő látszik céltalannak, bizonytalannak, reményvesztettnek, s nem kevés keresztény van hasonló lelkiállapotban. Itt, a harmadik évezred kezdetén számos aggasztó jel tűnik föl annak az európai földrésznek a horizontján, mely „megszámlálhatatlan hívő tanúságtétel és egy kétségtelenül szabadabb és egységesebb együttélés birtokában teljes kimerültséget érez, melyet az ó- és újkori történelem okozott a gyakori csalódásokkal a népekben” (II. János Pál pápa, Ecclesia in Europa 7.)

Ezzel a résszel kezdődik II. János Pál Európáról szóló apostoli buzdítása. Európa válságban van. Azt állítják, hogy ma egy mély, súlyos gazdasági és pénzügyi válság van. Nem vagyok ebben szakértő, úgyhogy nem tudok ezzel vitába szállni, mégis, úgy gondolom, hogy ez inkább lelki és erkölcsi válság. II. János Pál pápa mondta, hogy Európa missziós terület. És mint minden válságban, ebben is megtalálható annak az ajándéka, hogy fölfedezhetjük, hogyan tovább, hogyan kellene változtatni a dolgokon; ez egy komoly kihívás. Ha úgy gondoljuk, hogy a dolgok rendben vannak, nem érezzük a változás szükségességét, nem érezzük, hogy mennyire szükséges megtérni. A legnagyobb kísértés az, hogy elaludjunk, hogy ne tegyünk semmit, ne keressük Isten akaratát. Tehát ez nemcsak a nehézségek és a sötét pillanatok ideje, hanem a reménységé és a jövőé is. A kihívás azt jelenti, hogy a jövőbe tekintünk. Nem adjuk fel. Megoldást keresünk. A válság áldás is, az az ajándék, hogy meghalljuk Isten hívását: menj, építsd újra...

Ha a dolgok lelki és erkölcsi értelemben rendben lennének, biztos vagyok benne, hogy nem lenne gazdasági válság.

Ez meg is mutatja számunkra az utat, hogyan kezdjük. “Menj, Ferenc, építsd újjá a házamat, emly mint látod, romokban áll.” Ha a ház romokban áll, nem a tetővel kell kezdenünk a felújítást, hanem az alapokkal, azután a tartószerkezettel, és bele kell nyugodnunk abba, hogy ezek a részek nagyon nem látványosak. Sőt, ha jól tesszük a dolgunkat, a végére el is lesznek takarva. De el kell végezni ezeket a munkákat, különben az egész épület összedől, mégha nagyon jól is néz ki. Mivel építész vagyok, ez a példa nem áll nagyon messze tőlem.

Ez az értékek, a prioritások válsága. Bűnbánatot kell tartanunk és meg kell látnunk, hogy mik a mi értékeink és mik a mi prioritásaink. Továbbá körbe kell néznünk, és észre kell vennünk, hogy merre megy a világ, naponta újra fel kell fedeznünk, hogy hol élünk, hova hív bennünket Isten, mire hív bennünket Isten.

Milyen a mai Európa? Mik a legfontosabb szempontok és kihívások számunkra, világi ferencesen számára?

Európa keresztény gyökerei

Az igazság nem azon múlik, hogy kimondják-e. Sokan gondolják azt, hogy az az igazság, amit egyre hangosabban mondanak, amit egyre látványosabban hirdetnek. Istennek nincs szüksége erre, az ő igazsága mély és független.

Európának keresztény gyökerei vannak, ez tény, akár kijelentik, akár nem, akár elfogadják ezt a politikusok, akár nem. Nagyon fontos, hogy tisztában legyünk ezzel, nem elsősorban Isten miatt, hanem mi magunk miatt.

Egység és sokféleség

Az egyik legnagyobb kihívás, ami Európa előtt áll, hogy a sokféleséget és az egység iránti vágyat összhangba hozza. Több, mint 100 különböző nyelv, több, mint 50 különféle kultúra. Az egyik legerősebb kapocs, ami ezeket a nemzeteket, kultúrákat és nyelveket összeköti, az a kereszténység. Rengeteg közös dolgunk, ügyünk van, közös keresztény gyökereink vannak, és kultúránk sok része ugyancsak közös. Erősítenünk kell az együvé tartozásnak ezt az érzését.

Ez a kor viszont individualista korszak. Azokat az egyéneket állítják be ideálisnak, akik függetlenek, akiknek nincsenek kötelékeik. Erénynek számít, hogy ne kössön semmi sehova, sem a társadalomhoz, sem egy helyi közösséghez, egy testvéri közösséghez, sem egy család tagjaihoz, felajánlva az együtt élt családi életet, sem egy másik személyhez a házasság szentségének köteléke által, sőt, magához Istenhez se kössön semmi. De ezeknek a kötelékeknek az eloldása a reményvesztés útja. *A remény elvesztésének oka az a próbálkozás, mellyel egy Isten és Krisztus nélküli antropológiát akarnak érvényesíteni. (II. János Pál pápa, Ecclesia in Europa, 9.)* A szabadságnak ez a teljes félreértése vezetett az ember mai állapotához. Sőt, mivel *“senki sem sziget” (Thomas Merton)*, az ember arra teremtett, hogy kapcsolatban éljen, legyenek kötődései, és ezen nem lehet átlépni, és így az Istentől való függőség helyett új kötődések alakulnak ki: a független ember szenvedélyektől függ, anyagi javaktól függ, pénztől függ, függővé vált.

Meggyőződésem szerint erre egy válasz van, mégpedig az Istennel való közösség helyreállítása annak a különböző látható formáiban, vagyis a házasság szentségében, a keresztény családban, a testvéri életben, az Egyházhoz való tartozásban, Istenhez való tartozásban a személyes megtérés által – a közösség minden formájában.

Testvéri közösségeinkben valódi testvéri életet kell élnünk, meg kell tapasztalnunk a testvéri életet, az élet-adó közösséget egymással.

Ez arra is lehetőséget ad, hogy tanúságot tegyünk arról, hogy az egymáshoz fordulás, a testvéri élet jelenti a megoldást a társadalom szétaprózódására, az individualizmus korának magányos áldozatai számára. Amikor szembesülünk a rendünk elöregedésének a problémájával, különösen fontos, hogy felajánljuk a közösség, a testvéri lelkület megtapasztalását. A mai kor embere szenved a függetlenségtől, az emberi kapcsolatok hiányától, úgyhogy ajánljuk fel a mi testvéri tapasztalatainkat.

Régóta újságfőcím a válság egész Európában. De azt is látnunk kell, hogy a pénzügyi dolgok a sokféleségnek a félreértését okozzák. Nekünk itt, Európában egy nagy kincsünk van, a népeknek ez a sokfélesége, de azt is látjuk, hogy ezt a változatosságot nagyon félreértik. Együttműködés és egymás kiegészítése helyett vetélkedés van. A különbségek kerülnek előtérbe, míg a hasonlóságokat háttérbe szorítják, a közös gyökereket és a közös értékeket félreteszik. Észak dél ellen, nyugat pedig kelet ellen van.

A lehetséges együttműködő partnereket ellenségeké tették. Mély ellentmondások feszülnek a felszínes mosolyok leple alatt.

Természetesen vannak olyan sajátos kihívások, amelyekkel a mi Rendünknek kell szembesülnie, a néhány országban fellelhető fiatal, élő Ferences Világi Rendi és a Ferences Ifjúsághoz tartozó közösségek szép és bátorító példája mellett. Miként az egész katolikus egyház Európában, a mi rendünk is csökken a létszámát tekintve, és néhány országra ez különösen igaz. Nem szabad figyelmen kívül hagynunk az idősödés problémáját, míg sok közösségnek az a tapasztalata, hogy nagyon nem vonzó sokak, különösen a fiatalok számára. Mivel az első rendek is hasonló problémákkal küzdenek, a lelki asszisztencia kérdése is egyre komolyabb kihívást jelent.

Nézzük tehát, hogy mi, világi ferencesek, mit tehetünk, mit tudunk tenni, és mit kell tennünk. Nagyon sok forráshoz fordulhatnánk, de úgy gondolom, hogy számunkra erre a Regula a legjobb. És amikor azt mondom, hogy "mi", egyrészt mindnyájunkra, egyenként, másrészt a testvéri közösségeinkre gondolok, mint a ferences lelkiség élő jeleire a világban. Tartsuk szem előtt, hogy dolgozunk a tanúságtétel, dolgozunk az, hogy egyénileg és közösségekként is válaszoljunk az idők kihívásaira. Sem egyik, sem a másik nem maradhat el.

Mindazok, akik szeretik az Urat teljes szívből, teljes lélekkel és elmével és minden erővel és úgy szeretik felebarátjukat mint önmagukat; és gyűlölik testüket bűneikkel és vétkeikkel együtt; és magukhoz veszik a mi Urunk Jézus Krisztus testét és véré; és a bűnbánat méltó gyümölcseit termik: ó, milyen boldogok és áldottak azok a férfiak és nők ... (LHív1)

Ez jelenti a kezdetet. Szeretni az Urat, a teremtmény helyett magához a Teremtőhöz fordulni, magunkba fordulás helyett egymáshoz fordulni, és bűnbánatot tartani, törekedve az állandó megtérésre. Ez kell hogy legyen mindannak az alapja, amit teszünk, és az, ami nélkül semmit nem tehetünk. Amint korábban említettem, a ház újjáépítését az alapoknál kell kezdeni.

A keresztség által, melyben Krisztussal együtt eltemetkeztek és feltámadtak, az Egyház élő tagjaivá lesznek, és fogadalmuk révén most még szorosabban kapcsolódnak hozzá. Életükkel és szavukkal Krisztust hirdetve úgy járnak az emberek között, mint küldetésének tanúi és eszközei.

Szent Ferentstől indítva és vele együtt az Egyház újjáépítésére kaptak meghívást. Ezért elkötelezik magukat, hogy teljes egységben élnek a pápával, a püspökökkel, a papokkal, a bizalom szellemétől áthatott olyan dialógusban, amely nyitva áll apostoli kezdeményezésekre (Regula 6)

Amikor szerte Európában az egyházat egyre kevesebb tisztelet övezi, a Regulának ez a 6. pontja különös jelentőséggel bír. Ide tartozunk! Be kell mutatnunk, hogy az Egyház tagjai vagyunk. Nem csak azért kell megmutatnunk, mert egy olyan nagy szervezethez tartozunk, amelynek több milliárd tagja van, és amely egész Európában és az egész világon elterjedt, hanem mert ez Krisztus teste. Az egyházhoz való tartozás megvallása a Krisztushoz való tartozás megvallását is jelenti.

Szervezetként messze nem tökéletes, különben semmi szükség nem lett volna arra, hogy Ferencet hívja Isten: menj, építsd újjá Egyházamat. Alapvető fontosságú a mi tanúságtételünk. Testvéri lelkületünk és alázatos részvételünk a társadalomban megmutathatja, hogy az Egyház nem támad, amivel pedig gyakran vádolják.

Meg kell erősítenünk az Egyházat. A Ferences Világi Rend nem képes az Egyházon kívül létezni. Amikor a rendünket szeretjük, akkor az Egyházat is szeretjük. Amikor a rendjövőjéért aggódunk, akkor az Egyház jövőjéért is aggódunk. Amikor testvéri közösségeinket építjük, az Egyházat építjük. Be kell illeszkednünk a különböző egyházi – egyházközségi, egyházmegyei – közösségekbe, máskülönben a mi testvéri közösségeinknek nincs jövőjük.

Jézus az Atya igazi imádója, ezért példájára az imádságot és a szemlélődést tegyék életük és cselekedeteik lelkévé (Regula 8.)

A megújulás útján a kiengesztelődés szentsége a Mennyei Atya irgalmának kiváltságos jele és ugyanakkor kegyelem forrása (Regula 7.)

Az Egyház szentségi életében való részvétel sokkal több, mint egy kegyes viselkedésmód, sőt, a lelki mellett több egyéb vonatkozása is van. A szentségi életben való részvétel a társadalomban való részvételt is jelenti, olyan világi életet jelent, amely olyan mély szentségi megalapozottsággal bír,

amelyik hatással van a cselekedeteinkre, hozzáállásunkra és a mai idők támasztotta kihívásokra adandó válaszokra.

A keresztség az elsődleges válasz az élet védelmének a kérdésére. Isten gyermekévé válni Istennek elsődleges, az emberre vonatkozó döntése. Ez az egyik legfontosabb kifejeződése annak, ahogy Isten az életet igentli. A mi válaszuk a mi igenünk Isten kezdeti hívására ahelyett, hogy nemet mondanánk az élet ajándékára. Támogatnunk kell Isten ajándékának az elfogadását, annak visszautasítása helyett.

Az Eucharisziában Jézus Krisztus valódi jelenlétét tapasztaljuk meg, és az ő jelenléte erőt ad számunkra abban a világban, amely tagadja az ő létezését. Egész életünk Krisztus örömét kell hogy tükrözze. Nézzétek, milyen szomorúak, akik Isten nélkül élnek! Az Eucharisztia a közösség szentsége. Nem létezhet közösség az Úr valódi jelenléte nélkül.

A kiengesztelődés szentségében tanúságot tehetünk Isten megbocsátó szeretetéről: amikor Isten a szentség keretein belül megbocsátja a bűneinket, ez arra kell hogy indítson bennünket, hogy mi is kiengesztelődjünk saját magunkkal, és kiengesztelődjünk másokkal is. Ez a három mindig együtt kell hogy járjon: kiengesztelődés Istennel, saját magammal és embertársammal. Az első kettő nélkül nem tudunk a társadalomban a béke hordozói lenni, ami pedig hivatásunk része. Azokban a helyzetekben, ahol egymásnak feszülést tapasztalunk, a mi ferences tanúságtételünk az, hogy inkább meggyőzni akarjunk mint legyőzni, amint azt Isten is teszi velünk.

“Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinek és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: 'Legyetek termékenyek, szaporodjatok!...'” (Ter. 1:27-28) Észrevettük már, hogy Isten képmása itt egy pár, egy közösség, egy család? Nagyon mainak számít a házasság nélküli, szingli életforma, vagy a házasság nélküli együttélés, míg a függetlenségnek ez a félreértelmezése magányossá teszi az embert, még akkor is, ha egyébként igen tevékeny társadalmi vagy közösségi életet él. A házasság pecsétje ma egy rejtett kincs, de egyedül Isten tudja ezeket a gondokat legyőzni. Fedezzük fel és fedeztessük fel másokkal is, hogy a Szentháromságos Isten maga a közösség legelső mintája, a családi kapcsolatok példája.

A betegek szentsége az élet szentségi jele, Isten szeretetének kifejeződése az Ő valódi jelenlétében, szemben az eutanáziával, amely a betegek és idősek életének kritikus mértékű alulértékelését is jelenti.

Amikor erről a fajta szentségi életről teszünk tanúságot, akkor egyben fel is kínáljuk a mi ferences válaszukat ezekre a kihívásokra. A szentségi élet világi ferences megközelítése sokkal többet jelent, mint maguknak a szentségeknek a megélése az Egyház és a templom falain belül, ez része a mi hivatásunk megélésének, azért, hogy Istennek a szentségekben megnyilvánuló ereje a világban is valósággá válhassék azáltal, hogy eszközül adjuk magunkat Istennek.

Jézus megváltó engedelmségével egységben, aki akaratát Atyja kezébe helyezte, hűségesen töltsék be állapotbéli kötelességeiket a különböző életkörülményeik között. Kövessék a szegény és keresztre feszített Krisztust, tanúságot téve róla még a nehézségek és üldözések közepette is. (Regula 10.)

Úgy értékeljék a munkát, mint ajándékot és mint olyan eszközt, amely által részt vehetnek a teremtésben, a megváltásban és az emberi közösség szolgálatában. (Regula 16.)

A politikusok most éppen a gazdasági egyensúly kérdésével küszködnek. A gazdaságot a pénzpiacok szabályozzák, és az igazán jövedelmező ágazatok igen messze esnek a tisztességes kétkezi munkától és azoktól a területektől, amelyek nehéz, fáradságos munkát jelentenek. Mi, világi ferencesek soha nem törekszünk a magasabb társadalmi osztályok felé. Míg jó néhány érték látszólagos, a pénz a világban látszólagos, Isten nagyon is konkrét, valóságos. Tisztelnünk kell

a tisztességes munka értékét és mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy láthatóvá váljon „az emberi munka gyümölcse”.

Egész emberi életük tanúságtétele, bátor egyéni és közösségi kezdeményezéseik által legyenek jelen és vegyenek részt az igazságosság előmozdításában, és különösen a közélet területén ne habozzanak elkötelezni magukat ezért konkrét és hitükkel összeegyeztethető formában. (Regula 15)

Ez szoros összefüggésben van a társadalmi igazságosság kérdésével, az országokon belül és az egyes országok között is. Ki a gazdag és ki a szegény? Kik a mi barátaink? És amikor a nehézségekről beszélve a Regulát idézzük, el kell kerülnünk, hogy kizárólag a személyes szükségletekre, a személyes nehézségekre, a személyes üldöztetésekre gondoljunk. Mindig a kivetettek, a kisebbségben lévők, a nehézségben lévő csoportok oldalán kell állnunk – azokén, akik elvesztették munkahelyüket, otthonukat, családjukat, pénzüket, reménységüket, hitüket, és végül annak a tudatát, hogy szerethetők és képesek szeretni. Mind az egyénekre, mind pedig egész közösségekre figyelemmel kell lennünk, elfogadva, hogy mindnyájunknak mások a képességei, adottságai és személyes lehetőségei, más a személyes küldetése.

Nagy távlatok nyílnak meg előttünk.

A társadalom környezeti, környezetvédelmi ügyektől szenved. A teremtés védelme, a környezetszennyezés, valamint a hulladék, a környezetszennyezés és a fejletlen technológiák exportálása nyugatról keletre, a tengerek szennyezése – mind súlyos problémát jelentenek, és csodálatos példákat láttunk már a Rendben arra, hogyan kell ezekkel a kihívásokkal szembenéznünk.

A „high-tech”, a csúcstechnológia túl magas csúcs. Nagy annak a kísértése, hogy túl sokat tudunk, hogy mi vagyunk az Isten, hogy nincs már szükségünk Istenre. Nagyon könnyen eltávolodunk Istentől. Ez a csúcstechnológia sok embert kirekeszt a társadalomból. Senki nem vagy, ha nincs e-mail címed, bankszámlád, mobiltelefonod, hitelkártyád vagy nincsenek meg a legfrissebb kütyük. Ez egész nemzedékekre van hatással, különösképpen a leggyengébbekre: a legfiatalabbakra és a legidősebbekre, de azokra is, akik ezeket nem engedhetik meg maguknak. Azokra, akik mellé pont ezért nekünk oda kell állnunk. Magyarázzuk el nekik, hogy Istennek nincs szüksége egy Facebook „like”-ra, és személyes példánkkal is kiállhatunk mellettük.

A civil élet különleges kivételezett állapot a számunkra. Élnünk kell a demokratikus társadalmak adta lehetőségekkel (amikor és ahol ezek adóttak). Kötelező az aktív állampolgári élet. Támogatnunk kell a békét, az igazságosságot, tevékenyen részt kell vennünk a civil életben, a társadalmi közéletben.

Lenni - tenni

Még egy alapvető problémáról kell beszélni. Manapság a cselekvés megelőzi a létezését. Ez a kor a létezés leértékelésének és a cselekvés dominanciájának a kora.

Csak azok értékesek a társadalom számára, akik aktívak, akik termelékenyek. Minél többet állítasz elő, minél többet teszel, annál magasabbra értékelnek, annál nagyobbra tartanak.

Vissza kell állítani a létezés értékét. Isten a létezés. „Vagyok, aki van.” Isten önmeghatározása semmilyen módon nem hivatkozik az ő cselekedeteire, a teremtő erejére. Ő maga a létezés, ez az, amit a legeslegfontosabbnak tart magáról elmondani, pedig senki sem cselekvőbb nála.

Újra fel kell fedeznünk az Isten azon teremtésében rejlő értéket, amelyek improduktívak: a csecsemőkben, az idősekben, a betegekben, a hátrányos helyzetűekben. Ők nem a szeretet valamifajta kegyes keresztény vagy humanista felfogása alapján számítanak értékesnek. Ők azért képviselnek értéket, mert Isten képmását hordozzák, bárki máshoz hasonlóan. Lényegét tekintve semmivel nem kevesebbek bárki másnál.

Bármely – élő vagy élettelen – teremtmény értékessége nem annak hasznosságán, cselekvőképességén múlik. Ha ez nem így volna, mit kezdenénk a művészetekkel, a természettel, a gyönyörű tájakkal? Ne feledjük Szent Ferenc hozzáállását és kövessük példáját!

Tiszteljének minden élő és élettelen teremtményt, mert azok „jelentést hordoznak a Fölséges Istenről”. Azon legyenek, hogy a velük való visszaélés kísértését elkerülve eljussanak az egyetemes testvériség ferences felfogására. (Regula 18)

Ebben a hozzáállásban hivatásunk szemlélődő jellege is kifejeződik. *Jézus az Atya igazi imádója, ezért példájára az imádságot és a szemlélődést tegyék életük és cselekedeteik lelkévé. (Regula 8.)* Szemlélődő életet élni világi állapotban? Igen, ez nem csupán lehetséges, de ajánlott is. Valódi kihívást jelent – itt, Európában is, egy olyan földrészen, ahol a technikai és anyagi fejlettség komoly mértéket ér el – hogy újra felfedezzük a 'lenni' értékét a 'tenni'-ével szemben, Isten teremtő erejét csodálva, aki minden körülöttünk lévő élő és élettelen lényt megteremtett. A szemlélődő élet egyik útja az, hogy elkülönül az ember a világtól, teljesen az imádságnak szentelve magát, nemcsak lelki de testi szemeit is Istenre összpontosítva. Van azonban egy másik út is, amely számunkra, világiak számára nyitott: minden teremtményében Istent szemlélni és dicsőíteni őt mindazokért és mindazért, amivel és akivel a világban találkozunk, ugyanakkor világi életre szentelve magunkat, családban élve, mindennapi szakmai munkánkat végezve, megtalálva missziós elkötelezettségünket a családban, a munkahelyen és az egyházi közösségben. Ezen az úton tudunk mi, világi ferencesek csatlakozni Ferencnek ahhoz a vágyához, hogy mindig az Úrral legyen, miközben ő is engedelmesen kiment a világba mások javát szolgálni. *(Fioretti XVI.)*

Mint a béke hordozói, érezzék kötelességüknek azt újra meg újra megteremteni. Keressék párbeszédben az egység és a testvéri egyetértés útjait, bízva az emberben élő isteni mag jelenlétében, valamint a szeretet és a megbocsátás átalakító hatalmában.

Mint a tökéletes boldogság hírnökei, minden körülmények között azon fáradozzanak, hogy másoknak örömet és reménységet adjanak (Regula 19)

Gyengeségünk az erőnk. Nem vagyunk hatalmasok. Erőnket az Úr kegyelméből és azoknak a világi ferenceseknek a példájából nyerjük, akik tanúbizonyságot tettek a ferences lelkiségről a világban, Árpád-házi Szent Erzsébettől és Szent Lajos királytól kezdve, Foligno Boldog Angélán és másokon át, egészen korunk világi ferenceseiig, mint Batthyány-Strattmann László, Konrad Adenauer vagy Franz Jägerstetter.

Egy rendhez tartozunk. A rend pedig azt jelenti, hogy ami az első, azt előre helyezzük, ami az utolsó azt pedig utoljára. A dolgoknak megvan a helyük. Van egy biztos értékrendünk, a házat a megfelelő módon építettük fel, és sziklára építettük.

Egy rendhez tartozni kegyelem. Hálásnak kell lennünk érte. Világi ferencesnek lenni egy hivatás, egy életút, ahol felismerhetjük és elismerhetjük az értékeket, ahol van értékrendünk. Ez a mi esélyünk a mai Európa kihívásaival szembesülve.

Gyakran gondoljuk, hogy gyengék vagyunk, idősek vagyunk, kevesen vagyunk, hogyan maradhatunk fenn? De soha ne feledjük, hogy nem vagyunk egyedül. Még akkor is, ha a bárka törékenynek látszik, itt vagyunk, az Egyház és a Rend kebelén belül. Velünk van Mesterünk és Urunk, aki hív bennünket: evez a mélyre!

DUC IN ALTUM!

Lisieux, 2012.07.10.

Kauser Tibor